

ממקסיקו בארבה

בשבע שבועות שעברו ביקרה בעירנו הקטנה משלחת של בני נוער מגילאי 15-16 ממקסיקו שהגיעו לישראל לפני מספר שבועות כדי להתנדב בקהילה, המקסיקנים הגיעו לקריית שמונה ליומיים בבוקר יום הדיע, הגיעה הקבוצה לבית הנוער ונפגשה עם חניכי תנועת הנוער עידן.

כידוע, המקסיקנים הוכרו ספרדית, תיקשרנו באנגלית, לא בלי-קשיים, אך הגענו להבנה וחיבור, גם בזכות פעילות היכרות שנועדה לשבור את הקרח. חניכי עידן סיפרו על הפעילות ההתנדבותית שמתקיימות לאורך כל השנה בעיר והעבירו פעולה תחרותית קצרה על מנת להדגים את כישורי המנהיגות שאותם הכשו בתנועה. ואיך אפשר בלי ארוחת צהריים ישראלית אותנטית בדמות פלאפל. לאחר הארוחה הגיעו הקבוצות להוסטל העירוני, שם נערכו פעילויות תחרותיות, הושרו שירי ארץ ישראל להעלאת המורל, הופגנו כישורונות שונים כמו נגינה על פסנתר, היכרות עם דיירי ההוסטל והכי חשוב - הרבה שמחה והנאה. לאחר היום הארוך, הגיע זמנם החופשי של האורחים והם יצאו להסתובב בק"ש ובמרכזי הביילוי והקניות. אין ספק שגם חניכי עידן וגם בני הנוער ממקסיקו נהנו מאוד מחפגישה ומההיכרות הקצרה אך השווה. "אני חושבת שמיזם זה חשוב מאוד, שבו הילדים, כטיולים הראשון בארץ, יוכלו להכיר גם ערים מהפריפריה, ולא רק את הערים הגדולות כמו תל אביב, ירושלים וכדומה. אני מקווה שהפגישות ימשך משום שזו חוויה להכיר ילדים ממקומות אחרים, שפות שונות, ולהמשיך את הקשר גם אחרי הביקור", סיכמה אלמוג ביטון (15) חניכת תנועת עידן. נותר לקוות שזו תחילתה של ידידות מופלאה ומסורת ארוכה.

מיהר חן

מכירים אף אחד בימים הראשונים? זאת לא ממש בעיה בשבילי. אז מילאתי טפסים, ארגנתי תיק (ככר וגדול), עליתי על אוטובוס של מבואות חרמון ונסעתי ליער עזריקם. כולי התרגשות וציפייה, מגיעה ליער. הקבוצה שלי הורכבה מהמדריך, ידידה שהכרתי לפני כן מהמועצה ועוד 15 ילדים שבחיים לא פגשתי. עכשיו הבנתי על מה מדברים כשאומרים שקשה, החום מתיש, הקבוצה היא כמו חיזורים בשבילך, החברים רחוקים ואת רק מחכה שיגיע השלב שאת נכנסת לשק"ש וגם זה למספר שעות מצומצם. הלילה מגיע ואני כבר מתגעגעת לאמא, החברות בוכות לי ואני וידידה מהמועצה נהפכות אט אט לחברות. ביום הרביעי, כשהמדריכים מהמועצה באים לבקר, יש לך הקלה על הלב. פתאום, את לא עוד חניכה מסמינר רימון, אלא חניכה של מבואות החרמון. פעם ראשונה שאני מרגישה שייכת, חלק ממהו ולא סתם עוד אחת עם חולצה כחולה וכובע אדום. מחר עוברים לפנימייה - אני מנסה להתחמם ומצפה לרגעים הקלים. בדיעבד, אני מגלה שדווקא שם עברתי את הרגעים הכי קשים שלי. פרקטישנה (קשה) שלמה שישבה עלי. אני יושבת לדבר עם הידידה, שכבר נהפכה לאחת מחברותי הקרובות, שתינו תוהות איך עשרה ימים של הכנה להדרכה הופכים לימים כה מבגרים ומלמדים! הקורס עומד להיגמר וכבר קשה לי לראות איך אני קמה בבוקר בלי שתי ה"חברות" החדשות שלי, מה אני אוכל לארוחת בוקר בעוד כמה ימים והאם אני זוכרת את צבע הכפכפים שלי. אנחנו חוזרים ליער למסיבה וטקס סוף הקורס וחוגגים עד השעות הקטנות של הלילה. לילה קצר מולי ואחריו בוקר של סוף. כל הקבוצה כותבת אחד לשני במחברות, צילומים ותמונות אחרונות, חיבוקים אחרונים בינתיים של חברות לכל החיים. סמינר רימון תגידו אה-הו בפעם האחרונה ויאלה הביתה. אני מסתכלת על זה שבוע אחרי ומתקשה לעכל את כל החוויה המטורפת הזאת. פתאום אני שמה לב לכמה השפעות: התחלתי לחסוך במים (ולא במובן של להתקלח פחות), כל דבר שצץ לעין ישר מתחבר לך לנושא ואני לא מעבירה יום בלי להיזכר בעוד רגע, מסוג זה או אחר, מהסמינר. אני ממליצה בחום לכל מי שעוד יש לו את ההזדמנות - שלא יהסס ויצא, זו חוויה חד-פעמית!

חוויה לחיים

לא להאמין איך שבוע של סמינר יכול להפוך לכל כך משמעותי לחיים. מיה רותם ממליצה לצאת לסמינר מד"צים ומדגישה שזוהי חוויה של פעם בחיים

מיה רותם

אם התרגלת לקום בחמש בבוקר, לצחצח שיניים במים חמים מהדרום, להתקלח עם בגד ים כשמסביבך עוד 20 איש, השירותים מסריחים, מוצרי ההיגיינה הנשית פזורים משומשים לעיניי כל, הכובע יורד מהראש רק בשש שלושים ואחד בערב, כפכפים זה זכרון מתוק, אוכל של אמא זה פנטזיה, ממרח בטעם שוקולד זה האוכל הקבוע שלך והשיוף שלך ביד הוא שיוף של חולצה כחולה - סימן שחזרת מקורס מד"צים. קורס מד"צים הוא קורס להכשרת מדריכים צעירים (מסיימי ט') שנערך אצל חלק מתנועות הנוער בכל קיץ.

אני הצטרפתי (כאופן מלא) לתנועת בני המושבים במושב רק בשנה האחרונה. במהלך השנה, פעם בחודש וחצי, נפגשנו כל חניכי ט' מהמועצה לסמינר-יום, כל פעם בנושא שונה. ההתרגשות בשיאה ואני אוספת תגובות מחבררים שכבר היו שם. התגובות שקיבלתי היו שהקורס מדהים, אבל חם וקשה מנטלית מאוד. אמרתי מה כבר יכול להיות לי קשה? 10 ימים מחוץ לבית? נעבור את זה. סה"כ הודמנות להיפטר מהמחשב, הפלאפון, ההורים, הניגוסים ואחותי הקטנה. חום? זאת באמת בעיה, אבל בשביל זה המציאו את המקלחות. לא